



תת"ע 7781/07/17 - מדינת ישראל נגד אברהם אטיאס

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7781-07-17 מדינת ישראל נ' אטיאס אברהם
תיק חיצוני: 11210232259

בפני	כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אברהם אטיאס

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 1.6.17, של נהיגה ברכב כאשר רשיון הרכב פקע לתקופה העולה על שנה.
2. בישיבת יום 13.3.18 ביקשה המאשימה לחדש את ההליכים כנגד הנאשם, לאחר שאלה הותלו בעבר (משלא אותר), וההליכים חודשו. בא-כוחו של הנאשם טען כבר אז כי דין כתב האישום להתבטל, היות ומדובר ברכב (אופנוע) אשר נגנב עוד לפני יותר מ-17 שנים, ודווח כגנוב.
3. לטעמו של בא-כוחו של הנאשם, בדיקה פשוטה "היתה מונעת את כל ההליך", ועל כן יש מקום לא רק לבטל את כתב האישום, אלא מחייבת פסיקת הוצאות "עבור הנאשם לצורך ניהול התיק".
4. הדיון בתיק נקבע לתזכורת תביעה ליום 16.4.18, או אז התייצב בא-כוח המאשימה, וביקש לבטל את כתב האישום ללא צו להוצאות. החלטתי אז על ביטולו של כתב האישום ללא צו להוצאות.
5. בא-כוחו של הנאשם הסב אז את תשומת הלב לבקשתו לביטול כתב האישום תוך חיוב בהוצאות, בשל טענת הגנת מן הצדק לדבריו, ולאור דבריו אלה הורתי על ביטול ההחלטה של יום 16.4.18, והגשת טיעונים מטעם הצדדים.
6. הנאשם הגיש בקשה "לזיכוי מחמת הגנה מן הצדק", וביקש לחייב את המאשימה בהוצאות. המאשימה הגישה תגובה לבקשה זו, והנאשם הגיש תשובה לתגובה זו.
7. לאור טיעוניו של הנאשם, ביקשתי מהמאשימה להבהיר אם היא עדיין מבקשת לבטל את כתב



האישום (או שמא מבקשת דיון לגופו של עניין), וזו הבהירה כי היא אכן מבקשת עדיין את ביטולו של כתב האישום, אך ללא צו להוצאות לאור הטעמים שהועלו בתגובתה לבקשה לביטול כתב האישום.

8. למען השלמת התמונה יצוין כי באותו אירוע של יום 1.6.17 נרשם לנאשם גם דו"ח בגין חציה של שטח הפרדה. דו"ח זה בוטל לאור פנייתו של בא-כוח הנאשם למרכז פניות נהגים (נספח 1 לבקשת הנאשם לביטול כתב האישום).

9. נסיבות האירוע של יום 1.6.17 עולות מבקשתו של הנאשם, אליו צורף חומר חקירה (אשר המאשימה לא העמידה, בתגובתה, במחלוקת, כפי שלא ביקשה להציג חומר חקירה אחר או נוסף בטיעוניה): ביום 1.6.17, הבחינו שוטר ומתנדב באופנוע נשוא כתב האישום, בכביש 22, כאשר הוא חוצה באלכסון שטח הפרדה.

10. השניים עצרו את האופנוע, תוך שהם רושמים את מספר הרישוי שלו. עם זאת, כאשר רס"מ צימרמן ניגש אל נהג האופנוע, אשר היה חבוש קסדה, וביקש ממנו להציג רשיונות, הלה "פתח מצערת" וברח מהמקום.

11. אז נערכה בדיקה במסוף המשטרה, אותרו פרטיו של הנאשם כבעל הרכב, ונרשמה לו ההזמנה לדין נשוא ההליך הנוכחי כמו גם הדו"ח הנוסף.

12. לטעמי, אכן התנהגות המאשימה, במקרה הנוכחי, היתה רשלנית.

13. האירוע המתואר על ידי השוטרים הוא אירוע חמור. מדובר בנהג אופנוע אשר התחמק משוטר אשר ביקש ממנו רשיונות, תוך שהוא מסכן את חיי השוטר והמתנדב שהיו במקום (ראו, מזכרו של המתנדב שמעון קופר, לפיו נהג האופנוע ברח מהמקום, לאחר שהתבקש להציג רשיונות כאשר "בנסיעתו הפרועה כמעט ודרס את שנינו" (המזכר צורף כנספח 4 לבקשתו של הנאשם לביטול כתב האישום).

14. "נסיעתו הפרועה" של נהג האופנוע לא רק שמקימה בסיס לעבירות חמורות בכמה מונים מאלה שנרשמו בפועל (דוגמת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה), אלא שהיתה צריכה להדליק נורות אזהרה בזהירות באור אדום לנגד עיני השוטר והמתנדב שהיו במקום.

15. היה צריך לערוך אז בירור מעמיק יותר של נסיבות המקרה. כך, למשל, היה מקום להוציא התרעה המבקשת לחפש את האופנוע. יתכן, כי התרעה שכזו היתה מביאה לאיתורו של האופנוע בסופו של יום, ולמציאת האדם הנוהג עליו. לבטח היה מקום לזמן את בעל הרכב לחקירה משטרתית, כדי להעמיק את הבירור של העבירות העולות מהאירוע של יום 1.6.17 (לרבות עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה



והכשלת שוטר במילוי תפקידו). ממילא מובן כי זימון שכזה היה מגלה, מבעוד מועד את טענותיו של הנאשם דהיום.

16. אך, לכל הפחות, היה מקום לבצע בירור מקיף יותר במסוף המשטרה, לבד מחיפוש הזהות של הבעלים הרשום של הרכב. בירור שכזה, היה מגלה בנקל כי כבר בשנת 2001 דיווח הנאשם על האופנוע כגנוב, ונערך רישום מתאים במסוף המשטרה (ראו נספחים 2 ו-3 לבקשת הנאשם לביטולו של כתב האישום).

17. כאשר נהג אופנוע נמלט בהתנהגות פרועה לאחר ביצועה של עבירה "קלה" יחסית, תוך שהוא עובר לכאורה שורה של עבירות חמורות שהעונש עליהן הוא מאסר בן שנים ארוכות, הדבר יוצר חשש ברור שהוא מנסה להסתיר עבירות חמורות פי כמה מאלה שבהן חזה השוטר שעצר אותו וביקש ממנו להציג את רשיונותיו (דוגמת גניבת האופנוע כשלעצמה). חשש זה חייב, כבר במועד האירוע, בדיקה מעמיקה פי כמה וכמה מאשר "רק" בדיקת זהות הבעלים הרשום של האופנוע במסוף המשטרה.

18. במצב דברים זה יש טעם בבקשתו של הנאשם לביטולו של כתב האישום. עם זאת, היות והמאשימה למעשה מקבלת את בקשתו זו של הנאשם, ומבקשת היא עצמה את ביטולו של כתב האישום, הרי שיש לבטל את כתב האישום, ללא קשר לטיעוניו של הנאשם.

19. באשר לתוצאות הביטול, הרי שבא-כוחו של הנאשם לא עמד על קיומה של הקראה, לא בישיבת יום 13.3.18 ולא בישיבת יום 7.5.18. במצב דברים זה, יש לראות במאשימה כמי שביקשה לבטל את כתב האישום טרם קיומה של הקראה (במובן סעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ד-1984).

20. עם זאת, בכל הנוגע לחיוב בהוצאות (סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977), אין זה מותנה בזיכוי של הנאשם.

21. לטעמי, רשלנותה של המאשימה, כפי שצויינה לעיל, היא בגדר אותן "נסיבות אחרות" המצדיקות חיובה של המאשימה בהוצאות, כמצוות סעיף 80(א) לחוק העונשין.

22. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, לרבות העובדה כי ניתנה הסכמת המאשימה לביטול כתב האישום (ולביטול הדו"ח הנוסף) בשלב מקדמי יחסית של ההליך, אני סבורה כי יש מקום לחיוב המאשימה בהוצאות בשיעור של ₪ 2,500.

23. אעיר, כי לא הוצגו בפני ראיות בכל הנוגע לשיעור ההוצאות שהיו לנאשם הלכה למעשה בניהול הגנתו, דהיינו שכר הטרחה ששולם על ידו לבא-כוחו. עוד נתתי את דעתי לכך שלמעשה משניתנה הסכמת המאשימה לביטולו של כתב האישום, לא היה צורך בטיעון המתייחס להגנה מן הצדק, אלא לטיעון המתייחס



לשאלת ההוצאות בלבד.

24. כמו כן, אציין, כי הוראות סעיף 80(א) לחוק העונשין מגבילות את סכום ההוצאות אותו ניתן לפסוק לפיצוי בגין מעצר או מאסר (שלא היה במקרה הנוכחי) ולהוצאות ניהול ההגנה. אין הוא עוסק בפסיקת פיצוי בגין נזק שנגרם לנאשם שאינו מאסר, מעצר או הוצאות ניהול ההגנה.

25. לאור האמור לעיל, אני מורה על ביטולו של כתב האישום שבפני.

26. בנסיבות העניין, אני מורה כי הנאשם יהיה זכאי לתשלום הוצאות, מאוצר המדינה, לפי הוראות סעיף 80(א) לחוק העונשין, בשיעור של ₪ 2,500 אשר ישולמו עד ליום 20.8.18.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, בהעדר הצדדים.